

służbowy został rozwiązany w dniu 31 stycznia 1934 r., postanowienia art. 4 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668) nie mają zastosowania.

Art. 2. (1) Emerytowanym funkcjonariuszom państwowym i zawodowym wojskowym, którzy w czynnej służbie nie nabyli prawa do uposażenia, określonego w rozporządzeniach Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych, wojska, sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów, oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663 — 666), albo w innych, później ogłoszonych przepisach o uposażeniu, dolicza się, poczynając od dnia 1 kwietnia 1934 r., do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego 10% (dziesięć procent) tej podstawy.

(2) Dodatku, przewidzianego w ust. (1), nie dolicza się przy wymiarze pensji, należnych wdowom i sierotom po funkcjonariuszach państwowych i zawodowych wojskowych.

(3) Przepis ust. (1) dotyczy również funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, którzy na mocy art. 1 rozporządzenia niniejszego wybrali uposażenie emerytalne, które otrzymaliby, gdyby stosunek służbowy został z nimi rozwiązany w dniu 31 stycznia 1934 r.

Art. 3. Za funkcjonariuszów państwowych w rozumieniu rozporządzenia niniejszego należy również uważać pracowników przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz funkcjonariuszów administracji lasów państwowych.

Art. 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
 Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
 Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*
 Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
 Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
 Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
 Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
 Minister Wyznań Religijnych
 i Oświecenia Publicznego: *W. Jędrzejewicz*
 Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Nakoniecznikow - Klukowski
 Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar Rajchman*
 Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*
 Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*
 Minister Poczty i Telegrafów: *Kaliński*

475.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 maja 1934 r.

o przyznaniu pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” prawa wyboru zaopatrzeń i o dodatku do zaopatrzeń.

Na podstawie art. 25 i 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705), w brzmieniu zmienionem art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, którzy w dniu 1 lutego 1934 r. pozostawali w służbie tego przedsiębiorstwa i w dniu 31 stycznia 1934 r. osiągnęli co najmniej 15 lat wysługi emerytalnej, a którzy po rozwiązaniu z nimi stosunku służbowego nabywają prawo do zaopatrzenia emerytalnego, służy prawo wyboru bądź zaopatrzenia emerytalnego, należnego im na podstawie przepisów, obowiązujących w czasie rozwiązania stosunku służbowego, bądź zaopatrzenia emerytalnego, któreby otrzymali, gdyby stosunek służbowy został z nimi rozwiązany w dniu 31 stycznia 1934 r. W tym ostatnim przypadku nie dolicza się do wysługi emerytalnej okresów służby, odbytej po dniu 31 stycznia 1934 r.

(2) Prawo wyboru zaopatrzenia służy również wdowom i sierotom po pracownikach przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, odpowiadających warunkom, przewidzianym w ust. (1), a zmarłych w czynnej służbie lub przed uprawomocnieniem się orzeczenia o przyznaniu i wymiarze zaopatrzenia. Wybór, dokonany przez wdowę (opiekuna), wiąże pozostające pod jej opieką sieroty, uprawnione do otrzymywania zaopatrzenia sierociego.

(3) Prawo wyboru zaopatrzenia służy w ciągu 30 dni od dnia, następującego po doręczeniu orzeczenia o przyznaniu i wymiarze zaopatrzenia. W przypadku jednak, gdy orzeczenie o przyznaniu i wymiarze zaopatrzenia zostało doręczone przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, bieg terminu trzydziestodniowego rozpoczyna się od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(4) Dokonany wybór zaopatrzenia nie może być odwołany.

(5) W razie niedokonania wyboru w terminie, oznaczonym w ust. (3), osobie interesowanej służy prawo do zaopatrzenia według przepisów, obowiązujących w chwili rozwiązania stosunku służbowego.

(6) W razie wyboru zaopatrzenia, które służyłoby, gdyby stosunek służbowy został rozwiązany w dniu 31 stycznia 1934 r., stosuje się te przepisy, które w myśl § 48 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 74) należy stoso-

wać do emerytów, którym przyznano i wymierzono zaopatrzenie przed dniem wejścia w życie tego rozporządzenia.

(7) W razie wyboru zaopatrzenia, które służyłoby, gdyby stosunek służbowy został rozwiązany w dniu 31 stycznia 1934 r., postanowienia art. 4 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668) nie mają zastosowania.

§ 2. (1) Emerytom, którym przyznano i wymierzono zaopatrzenie na podstawie przepisów, obowiązujących do dnia 1 lutego 1934 r., dolicza się, poczynając od dnia 1 kwietnia 1934 r., do podstawy wymiaru zaopatrzenia dodatek specjalny w następującej wysokości:

1) dla emerytów, którzy pobierali dodatek mieszkaniowy, — 10% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem regulacyjnym;

2) dla emerytów, którzy pobierali 5% zasiłek, — 5% wynagrodzenia.

(2) Przepis ust. (1) dotyczy również osób, które na podstawie § 1 wybrały zaopatrzenie emerytalne, jakie otrzymałyby, gdyby stosunek służbowy został z nimi rozwiązany w dniu 31 stycznia 1934 r.

(3) Przepis ust. (1) i (2) nie ma zastosowania do zaopatrzeń wdowich i sierocych.

(4) Przy ustalaniu wysokości dodatku specjalnego nie uwzględnia się dodatku ekonomicznego i 10% podwyżki uposażenia (wynagrodzenia) w stolicy.

(5) Przy ustalaniu 10% podwyżki uposażenia (wynagrodzenia) w stolicy nie uwzględnia się dodatku specjalnego.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

476.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 maja 1934 r.

o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Na podstawie art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346) i art. 14 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Odstępuje się gminie m. st. Warszawy pod zabudowę domami mieszkalnymi według programu rozbudowy, zatwierdzonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych dnia 7 stycznia 1933 r., grunty pań-

stwowe o powierzchni 13428,71 m kw, położone na Żoliborzu przy ul. Niegolewskiego, Brodzińskiego i Alei Wojska Polskiego.

§ 2. Cena sprzedażna gruntów, wymienionych w § 1, wynosi 100.715,33 zł i zostanie spłacona w 10 równych ratach, z których pierwsza płatna jest przy podpisaniu aktu kupna-sprzedaży, następne zaś w ratach rocznych z oprocentowaniem, którego wysokość oznaczy Minister Skarbu.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego, w szczególności ustalenie bliższych warunków przejęcia i nabycia przez gminę m. st. Warszawy gruntów oraz dalszego ich użytkowania, porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

477.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 17 kwietnia 1934 r.

o postępowaniu rozjemczym przed komisjami rozjemczymi dla spraw lekarskich.

Na podstawie art. 133 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Spory między lekarzami z jednej strony a ubezpieczalnią, bądź ubezpieczalniami społecznymi lub Zakładem Ubezpieczenia na Wypadek Choroby z drugiej strony, o warunki umowy (art. 122 ustawy o ubezpieczeniu społecznym), rozstrzygane są w drodze postępowania rozjemczego przed komisjami rozjemczymi dla spraw lekarskich, w trybie przewidzianym w rozporządzeniu niniejszym.

(2) Przez spory, wymienione w ustępie 1, rozumie się zatargi zbiorowe, dotyczące grup lekarzy lub wszystkich lekarzy, zatrudnionych w jednej lub więcej ubezpieczalni, lub też w Zakładzie Ubezpieczenia na Wypadek Choroby.

§ 2. Spory przewidziane w § 1 rozpatrują:

- 1) komisje rozjemcze,
- 2) główne komisje rozjemcze,
- 3) Nadzwyczajne Komisje Rozjemcze.

§ 3. (1) Komisję rozjemczą, właściwą do orzekaniach w sporach o warunki umowy z lekarzami, zatrudnionymi w jednej ubezpieczalni społecznej, tworzy państwowy urząd ubezpieczeń na wniosek jednej lub obu stron, przyczem wniosek w imieniu lekarzy składać może taka ich grupa, którą państwowy urząd ubezpieczeń uzna za stronę (art. 129 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym).

(2) Wniosek powinien zawierać szczegółowe określenie przedmiotu sporu.

(3) Jeżeli wnioski zostały złożone przez obydwie strony, państwowy urząd ubezpieczeń może powołać do rozstrzygnięcia sporu jedną komisję.